

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3982/2021
10.03.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Зорана Хаџића, Добриле Страјина и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Милош Ружић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Миодраг Шинжар, адвокат из ..., ради предаје непокретности у посед, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 655/21 од 02.03.2021. године, у седници већа одржаној дана 10.03.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 655/21 од 02.03.2021. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 655/21 од 02.03.2021. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 655/21 од 02.03.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Вршцу, Судска јединица Бела Црква П 203/20 од 14.10.2020. године, у ставу првом и усвајајућем делу става другог изреке, којима је обавезан тужени да тужилци преда у посед непокретност уписану у ЛН .. КО ..., ближе описану у изреци, као и да јој накнади трошкове парничног поступка у износу од 93.750,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији туженог, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011...18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом одредби материјалног права, цитираних у образложењу побијане пресуде, усвојен је тужбени захтев за предају непокретности у посед, након оцене да није престало тужилино стварно право доживотног плодуюживања као личне службености на непокретности туженог. Ово због тога што није протекао рок од 24 године прописан Српским грађанским закоником за престанак тужилиног права услед невршења, односно рок од 30 година прописан Аустријским грађанским закоником, (који се у конкретном случају примењује на основу члана 4. Закона о неважности правних прописа донетих пре 06. априла 1941. године и за време непријатељске окупације), а који се рачуна од дана закључења уговора о поклону од 06.08.2004. године (којим је право доживотног плодуюживања на непокретности уговорено у корист тужиле) до 2017-2018. године, у ком периоду се тужени коришћењу овог права тужиле није противио. Право тужиле није престало ни протеком рока застарелости од 3 године, од 2017. године када је супруга туженог истерала тужилу из стана, односно од 2018. године када је тужили одузет кључ и промењена брава у предметном стану, од када се, дакле, тужени као власник стана противи коришћењу службености, до дана подношења тужбе у овој правној ствари. Ово тим пре што је право плодуюживања конституисано уписом у катастар непокретности 03.09.2015. године.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни касациони суд је оценио да је другостепена одлука у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права, а ни у случају прихватања да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, исход поступка не би био другачији или повољнији за туженог.

Одлуке донете у другим поступцима вођеним између парничних странака, на које се тужени позива у ревизији, нису одлуке о истом тужбеном захтеву, јер у тим и у овој парници није истоветан чињенични основ на коме се захтев о коме се одлучује заснива, па није основан приговор пресуђене ствари, како је то правилно оценио и другостепени суд.

Из наведених разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5, у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 14.02.2019.године, у којој је као вредност предмета спора означен износ од 1.510.000,00 динара. Првостепена пресуда

донета је 14.10.2020. године. Другостепена пресуда донета је 02.03.2021. године. На дан подношења тужбе, 1 евро је, према средњем курсу Народне банке Србије, износио 118,1687 динара, па вредност предмета спора износи 12.778,34 евра.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија туженог није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић